

[Jørgen Jørgensen.]

Parismødet, 50 pct.s frigivelse af handelen, vil meget nær være nået med de frilister, som nu er udarbejdet. Jeg ser derfor med tilfredshed på, at vi fra dansk side har været i stand til at gå så langt, som tilfældet har været. Jeg tror, det vil vise sig at være af betydning for hele vort samfund.

Med den stilling, Danmark har taget til nyordningen af handelen ved Parismødet, er det min opfattelse, at Danmark har taget et afgørende skridt med hensyn til den liberalisering af det europæiske handelsystem, som Pariskonferencen har afstukket de foreløbige rammer for, og samtidig mener jeg, at der er taget fornødent hensyn til danske erhvervsinteresser. Det er mit håb, at Danmarks aktive medvirken til en sådan begyndende frigørelse af den internationale samhandel må blive mødt med gensidighed fra Danmarks handelspartnere i den øvrige verden, ved fjernelse både af restriktioner og høje toldsatser. Det er også nødvendigt at understrege, at de nye forudsætninger, der er skabt for den internationale handel gennem devaluering og Pariskonferencens beslutning, ikke er forenelige med en prispolitik, der tilsigter at skabe ulige vilkår for produktionen i de forskellige lande gennem forskelspriser på vigtige råstoffer. Mit parti tilråder, at Danmark aktivt tager del i alle bestræbelser for, at den frie samhandel i Europa kan komme til at udfolde sig. Først den dag forholdene gør dette muligt, vil grundlaget være tilvejebragt for en virkelig genopbygning i vort land og de europæiske lande og give muligheder for den højnelse af befolkningens levevilkår, vi alle stræber imod.

Jeg anbefaler den indstilling, der foreligger fra folketingsudvalget, og de ændringer, der er foreslået af udvalget og tiltrådt af ministeren, ligesom jeg tilråder at stemme imod de ændringer, som er foreslået af det ærede medlem hr. Bjørner.

Aksel Larsen: Denne eftermiddags arbejde i folketinget er i og for sig et skoleeksempel på, hvorledes man ikke bør optræde, hvis man ønsker at opretholde respekten for det parlamentariske system og for rigsdagens arbejde.

Vi har her med meget kort varsel fået forelagt to yderst ufyldstgørende betænkninger, om vareforsyningsloven og om prisløven. Nu skal disse spørgsmål afgøres, men det væsentlige, sagen drejer sig om, foreligger egentlig ikke til behandling her, det er afgjort ved forlig bag kulisserne — så kan man efter behag kalde dette et stor-

politisk eller et lillepolitisk forlig. Det forholder sig vedrørende betænkningen om vareforsyningsloven oven i købet sådan, at den ikke på tryk bringer de væsentligste oplysninger, som man dog måtte have brug for; hvis man ville bedømme det hele, nemlig oplysninger om, hvorledes man har tænkt sig, frilisterne skal være, samtidig med at man ikke gør sig den ulejlighed i betænkningen at optrykke det, der dog har været grundlaget for hele det enerverende udvalgsarbejde, nemlig beslutningen fra Paris. Vi har om disse ting kun fået nogle meget beskedne oplysninger i den ærede ordførers (Einer-Jensen) tale, og jeg synes ærligt talt, at man burde behandle folketinget en lille smule mere anstændigt, end det her er sket.

Lad mig iøvrigt sige følgende om betænkningen og de stillede ændringsforslag samt om den form, lovforslaget vil få, hvis det af flertallet stillede ændringsforslag bliver vedtaget, hvad man vel kan gå ud fra. Ændringsforslaget er ikke synderlig væsentligt; det forbedrer ikke vareforsyningsloven; jeg tror for den sags skyld heller ikke, det forringere den, fordi det, såvidt jeg kan se, kun går ud på i loven at stadfæste en egentlig allerede eksisterende praksis. Alligevel er der en vis interesse forbundet med flertallets ændringsforslag. Da det faste vareforsyningsudvalg blev nedsat, blev det fastslået, at dette aldeles ikke betød, at rigsdagen skulle have med administrationen at gøre; det var ikke rigsdagens sag. Der skulle bare skabes en vis kontakt mellem administrationen og rigsdagen. Nu bliver et rigsdagsorgan, det faste vareforsyningsudvalg, gjort til medadministrerende organ. Ja, for at der ikke skal være nogen misforståelse, er jeg principielt af den mening, at man ikke bør opretholde den sondring mellem den lovgivende og den udøvende magt, som blev fastsat i grundloven i 1849, fordi det dengang var nødvendigt, og fordi det dengang var et fremskridt, og jeg er også godt klar over, at det praktisk er meget svært at opretholde denne sondring. Jeg ønsker blot at gøre opmærksom på, at de fire partier, der med ligefrem fanatisme har fastholdt, at den lovgivende magt absolut ikke måtte blande sig i administrationen eller have med administrationen at gøre, nu her forlader dette princip og oven i købet på tryk i en lov sætter noget ind om, at rigsdagen skal være med til at administrere.

Iøvrigt vil jeg sige såvel om flertallets som om mindretallets ændringsforslag, at de lader os temmelig kolde, at vi er temmelig ligeglade med, om de bliver indføjet i